

Всѣки по себе си сѣди

Единъ старъ професоръ цѣль день стоеше въ кжши до масата, наведенъ надъ книгитѣ.

— Какво ли прави тоя старецъ тамъ? — мислѣше единъ врабецъ, който често го гледаше отвънъ прѣзъ прозореца. — Какво търси между тия сухи листа?

Веднажъ той видѣ, че старецътъ не бѣше вжтрѣ. Писна отъ радостъ любопитниятъ врабецъ и влѣзе прѣзъ отворения прозорецъ.

На масата на учения лежаха книги голѣми и малки. Врабецътъ избра най-голѣмата и почна да я прѣлиста.

— Чудна работа! Какво цѣнно може да има изъ тия пожълтѣли листа? Какво търси изъ тѣхъ тоя побѣлѣлъ старецъ?

Отведнажъ очитѣ на врабеца радостно свѣтнаха. Той весело изчурулика. Острата му човка се разтвори лакомо.

— Ахъ, молци, молци! — рече той и като клѣвна сладко, добави:

— Кой би помислилъ! Този старецъ тукъ си билъ ловѣлъ молци!

